بررسی تطبیقی حقوق اختراع مشترک

شیوا حکیم شفائی *

مقدمه

یکی از موارد چالش برانگیز در حقوق اختراعات که در بسیاری از کشورها مورد بحث و بررسی قرار گرفته، حقوق شرکا در اختراع مشترک است. از آنجا که نحوه تقسیم و استفاده از حقوق مشترک به ویژه در کشورهایی که قوانین آن به صراحت مرزهای حقوق شرکای اختراع را مشخص نکرده، موجبات اختلاف‌نظر میان حقوقدانان و صدور احکام متفاوت در دادگاه‌ها شده است، مقاله حاضر این موضوع را با تاکید بر قانون اختراعات ایران -که از این جهت دارای خلاء می‌باشد- مورد تامل و بررسی قرار داده است.

«اختراع مشترک» اختراعی است که گواهینامه ثبت آن مشترکاً به دو یا چند نفر داده شده و حقوق ناشی از آن به تمامی آن‌ها تعلق داشته باشد. مالکیت مشترک در اختراع می‌تواند به شکل‌های مختلفی واقع شود. حالت نخست در صدور گواهینامه مشترک ثبت اختراع، انجام اختراع توسط بیش از یک نفر می‌باشد. حالت دوم این است که یکی از دارندگان گواهینامه، شخصی (معمولاً شرکت سفارش دهنده اختراع) است که مخترع طی قراردادی تعهد کرده قسمتی از حقوق مالی ناشی از گواهینامه اختراعی را که در آینده

* وکیل دادگستری و کارشناس ارشد حقوق مالکیت فکری دانشگاه تهران

ثبت می‌شود به وی واگذار نماید و بدین صورت، گواهینامه اختراع مشـــترک صادر می‌شود. حالت ســـوم، زمانی است که اختراعی که توسط یک مخترع به ثبت رسیده، طی انتقال قهری یا قراردادی به وراث یا اشخاص ثالث منتقل می‌شود.

غالبِ چالش‌ها و مســـائل مورد اختلاف شرکای یک اختراع، پس از اخذ گواهینامه اختراع آغاز می‌شـــود. اختلافات میان شـــرکا در خصوص نحوه اجرای حقوق ناشـــی از اختراع، ممکن است طرفین را بـــرای یافتن راه حلی قضایی و تعیین تکلیـــف به دادگاه هدایت کند. در این میان، پرســـش‌های اصلی مطرح شده این است که آیا برای بهره‌برداری از اختراع مشـــترک یـــا دادن اجازه بهره‌برداری به شـــخص ثالث و طرح دعوای نقض علیه ثالث، رضایت و اجازه کلیه شرکای اختراع لازم است؟ آیا هریک از شرکا می‌توانند به تنهایی و بدون رضایت دیگری از حقوق اختراع بهره‌برداری نمایند، یا این امر نیازمند توافق تمام شرکا است؟ ارائه پاسخ به این پرسش‌ها مستلزم بررسی قوانین ایران و سایر کشورها در این موضوع است که تحلیل بیشتر آن در دو بخش ارائه می‌شود. در بخش اول به قوانین بعضی از کشورهای خارجی پرداخته شده و در بخش دوم، این موضوع در قوانین ایران مورد بررسی قرار داده شده است.

بخش اول: قوانین خارجی

قانون ثبت اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری ایران مصوب ۱۳۸۶ و آیین نامه آن، با اینکه حقوق ناشـــی از اختراع مشـــترک را مورد شناسایی قرار داده است، لیکن ماده ای در مورد نحوه اعمال حقوق ناشـــی از اختراع مشـــترک در نظر نگرفته است. عدم تعیین نحوه تعلق حقوق ناشی از اختراع مشترک به شرکا می‌تواند موجب بروز مشکلاتی در اجرای قوانین مربوط به تقسیم و بهره‌برداری از حقوق در دادگاه‌ها شده و از آنجایی که قانون در این باره تعیین تکلیف نکرده، این سکوت موجبات صدور

آرای متفاوت و چه بسا متناقض می‌شود. بنابراین، پاسخ به آن می‌تواند برخی ابهامات را برطرف کند.

در قانون برخی کشورها این موضوع به روشنی تعیین تکلیف شده و در برخی دیگر، بخشی از حقوق شرکا به صراحت مشخص شده و حقوق دیگر به سکوت برگزار شده است. در موارد سکوت قانون، رویه قضایی دادگاه‌ها و قوانین کلی این کشورها وارد عمل شده و نسبت به رفع اختلاف حکم داده اند. جهت بررسی موضوع، قوانین و رویه برخی کشورها مرور می‌شود.

الف) امریکا: قانون امریکا قائل به استقلال مخترعان در استفاده از حقوق گواهینامه اختراع می‌باشد. وفق ماده ۲۶۲ .U.S.C از بخش ۳۵ مجموعه قوانین ایالات متحده امریکا در صورتی که شرط مخالفی طبق توافق شرکای اختراع وجود نداشته باشد، هر یک از آنها می‌توانند به تنهایی از حقوق اعطا شده از قبیل خرید و فروش در داخل ایالات متحده امریکا و واردات اختراع به داخل کشور استفاده کنند. همچنین هر یک از آنها می‌توانند حتی بدون رضایت شریک یا شرکای خود به شخص ثالث مجوز بهره‌برداری بدهند. تنها محدودیتی که بر استقلال شرکای اختراع وارد شده، در مورد طرح دعوای نقض علیه ثالث است که طبق تصمیم دادگاه فدرال امریکا در مورد اختراع (اتخاذ شده در ۱۹۹۸) نیازمند پیوستن تمام شرکای اختراع به دعوا می‌باشد. ازاین رو، مطابق قانون این کشور هر یک از شرکای اختراع از حقوق کامل برای اجرای حقوق اختراع بهره مند است، به جز درمورد دعوای نقض حق علیه ثالث که توافق تمام آنها لازم است. بنابراین در حقوق امریکا هر شریکی می‌تواند بدون اجازه شریک دیگر به شخص ثالث مجوز بهره‌برداری بدهد، ولی اگر یکی از شرکا بخواهد علیه اقدامات ثالث، دعوای نقض طرح کند، شریک دیگر می‌تواند با عدم پیوستن به فرایند دعوا، مانع رسیدگی به دعوای نقض شده و دعوا را خاتمه دهد. این موضوع، اخیراً با چالشی قضایی روبرو شد که پرونده مورد اختلاف در ششم ژوئن سال ۲۰۱۴ منجر به صدور یک رای در دادگاه تجدیدنظر امریکا گردید که به موجب آن، حکم دادگاه فدرال بخش نیو مکزیکو را مورد تایید قرار داد . در این پرونده در یک دعوای نقض اختراع، شریک دیگر اختراع از پیوستن به دعوا امتناع کرده بود و خوانده با بیان اینکه در دعوای نقض،

همه شرکای اختراع باید خواهان دعوا باشند، از دادگاه تقاضای رد دعوا را مطرح کرد. دادگاه با بررسی موضوع و قبول ایراد خوانده، دعوای خواهان را رد کرد؛ اما خواهان ضمن تجدیدنظرخواهی استدلال کرد که مورد، تحت شمول بند 19(a) مقررات آیین دادرسی مدنی فدرال بوده و دادگاه می‌بایستی شریک دیگر را ملزم به پیوستن به دعوا به عنوان خواهان غیـــر اختیاری نماید. دادگاه تجدید نظر تایید کرد که حکم دادگاه بخش به درستی صادر شده و از آنجایی که حق نپیوستن به جریان دادرسی به عنوان خواهان دیگر در دعوای نقض علیه ثالث، جزو حقوق ماهوی و ذاتی شـــریک اختراع است، لذا وی می‌تواند با امتناع از پیوستن به دعوا به عنوان خواهان، جریان دادرسی را متوقف نماید و دادگاه نمی‌تواند حکم الزام وی به پیوســـتن به دعوا به صورت غیر اختیـــاری را به عنوان خواهان صـــادر کند، مگر در دو حالت که الزام ممتنع به الحاقِ غیراختیاری به دعوا امکان پذیر است:

حالت اول: اگر دارنده حق اختراع، مجوز بهره‌برداری انحصاری داده باشد، در دعوای نقض مجوزگیرنده علیه ثالث ملزم به پیوستن به دعوا می‌شود.

حالت دوم: وقتی مطابق قرارداد، شـــرکا توافق کرده باشـــند که در صورت امتناع دیگری از پیوستن به دعوای نقض اختراع، شریک دیگر حق الزام وی را داشته باشد.

ب) کانادا: در کانادا حقوق اختراع مشـــترک به طور ســـختگیرانه تری مطرح شده اســـت. در قانون اختراعات کانادا تکلیف حقوق اختراع مشترک پیش بینی نشده و به همین دلیل رویه قضایی دراین باره تصمیم‌گیری کرده اســـت. در پرونده Georgina Forget v. Specialty Tools of Canada Inc. (1993), 48 C.P.R. (3d.) 323 (D.S.C.S. per Rowan J.) دادگاه چنیـــن حکـــم داد که هریک از شـــرکا می‌توانند به طور مستقل اختراع را در کشور کانادا ساخته و به فروش برسانند و در این باره، اجازه شـــریک دیگر لازم نیست. اما اعطای مجوز بهره‌برداری توسط یک نفر باید با رضایت همه شـــرکای اختراع انجام شود و همچنین طرح دعوای نقض علیه ثالث، مستلزم پیوستن تمام شرکا در دعوا است. از سوی دیگر هر یک از شرکا می‌توانند به شـــرطی که انتقال موجب تضعیف حقوق شریک دیگر نشود، بدون رضایت شریک در اختراع، سهم خود را به دیگری به طور کامل انتقال دهند. تضعیف حقوق شریک دیگر

در شرایط مختلفی می‌تواند ایجاد شود؛ مثلاً در صورتی که یک شریک سهم خود را به چند نفر انتقال دهد، این افزایش تعداد شرکا در یک اختراع می‌تواند موجب تضعیف حقوق شریک دیگر قلمداد شود.

پ) انگلیس: در قانون اختراعات انگلیس هریک از شـــرکا یا نمایندگی های آن در استفاده از اختراع برای شخص خود مستقل اند ولی توافق تمام شرکا به منظور اعطای مجوز بهره‌برداری از اختراع لازم اســـت. وفق بخش ۳۶ قانون اختراعات انگلستان که به حقوق اختراعات مشـــترک پرداخته در بند ۳، شـــرکای اختراع را از اعطای مجوز بهره‌برداری یا انتقال یا رهن گذاشـــتن سهم خود از اختراع بدون اجازه شریک دیگر منع کرده است. در مورد طرح دعوای نقض اختراع علیه ثالث طبق بند ۲ ماده ۶۶ این قانون، هر یک از مالکان می‌توانند بدون توافق به دیگران این دعوا را مطرح کنند ولی باید نام شریک خود را به عنوان طرف دعوا قرار دهند، لیکن شریکی که نامش در دعوا مطرح شده ولی در دعوا حضور نداشته یا در دادرسی شرکت نکرده، مسئول پرداخت هیچ گونه هزینه ای نمی‌باشد .

ت) فرانســـه: ماده L-613-29 از قانون مالکیت فکری فرانســـه مقرر می‌کند، در صورتی که شرط مخالف یا قراردادی بین طرفین نباشد، هر شریک به تنهایی اختیار بهره‌بـــرداری از اختراع و طرح دعوای نقض علیه ثالث را دارد و باید شـــریک دیگر را از طرح دعوا مطلع نماید. همچنین هر یک می‌توانند ســـهم خود را به دیگری انتقال دهند، اما شـــریک دیگر حق دارد تا سه ماه از زمان اطلاع از فروش سهم، حقی مانند «حق شفعه» در حقوق ایران اعمال کرده و با پرداخت مبلغ توافق شده، سهم شریک را به خود انتقال دهد.

ث) آلمان: قانون اختراعات آلمان به روشنی تکلیف حقوق شرکای اختراع مشترک را تعیین نکرده، لذا در موارد اختلاف، به قانون مدنی این کشور مراجعه می‌شود.

طبق بخش ۶ از قانون اختراعات آلمان اگر دو یا چند نفر اختراعی را مشترکاً انجام داده باشند، حقوق گواهینامه ثبت اختراع مشترکاً به آنها تعلق خواهد داشت. حقوق دارندگان مشترک در ماده ۷۴۱ قانون مدنی این کشور تعیین شده که مطابق آن هر یک از شرکا می‌توانند ســـهم خود را مورد استفاده قرار دهند. انتقال سهم نیز نیازی

به رضایت شـــریک دیگر ندارد. اما با توجه به اینکه قانون آلمان و رویه قضایی تکلیف مجوز به دیگری را مشخص نکرده، در این خصوص اختلاف وجود دارد. دیدگاه غالب این است که دادن مجوز بهره‌برداری مستلزم رضایت تمامی‌شرکاست، ولی کسانی که سهم را دارند می‌توانند دارنده سهم کمتر را الزام کنند. در هر حال، قانون مدنی آلمان در ماده ۷۴۹ به شرکا اختیار پایان دادن به شراکت از طریق فروش یا تقسیم سهام را داده است.

قبل از ســـال ۲۰۰۵، دیدگاه عمومی و رویه دادگاه‌ها این بود که در صورت استفاده یکی از شـــرکا از اختراع، وی می‌بایســـت از منافع حاصل از اختراع، مبلغی به عنوان خسارت به شریکی که از اختراع استفاده نمی‌کرده می پرداخت، اما در تاریخ ۲۲ مارچ ۲۰۰۵ دیـــوان عالی آلمان در پرونده ای چنین حکـــم داد که در صورت نبودِ توافق یا قراردادی میان شـــرکا، مادامی‌که استفاده یکی از شرکا از اختراع به استفاده واقعی شریک دیگر لطمه ای نزند، استفاده کننده الزامی به جبران مالی سهم شریکی که از اختراع استفاده نمی‌کند، ندارد.

با توجه به قانون آلمان که بهره‌برداری هر یک از شـــرکا از اختراع را مجاز می داند، دیدگاه اصلی قائل به امکان اقامه دعوای نقض علیه ثالث توسط هریک از شرکاست که امکان طرح دعوا توسط هر یک از شرکا را جایز می داند.

ج) ژاپن: وفق ماده ۷۳ قانون اختراعات ژاپن هیچ یک نمی‌توانند بدون رضایت سایر شـــرکا مجوز بهره‌برداری به ثالث داده یا نسبت به فروش و رهن اختراع اقدام نمایند، ولی هر یک از شـــرکا حق اســـتفاده خود از اختراع را بدون توافق با دیگر شرکا دارند مگر اینکه طبق قرارداد طور دیگری توافق شده باشد. درمورد امکان طرح دعوای نقض علیه اقدام ثالث، قانون اختراعات ژاپن ســـاکت اســـت؛ لذا این خلاء با مراجعه به ماده ۲۵۲ قانون مدنی این کشـــور حل شـــده که طبق آن استنباط می‌شود که هر یک از شرکا حق دارند به تنهایی درمورد اقدامات ثالث درخصوص نقض حقوق اختراع به طور جداگانه طرح دعوا نمایند. به علاوه، هر شریک اختیار دارد نسبت به مطالبه خسارات یا استفاده غیرمنصفانه از سهم خود در اختراع اقدام کند.

با بررسی قوانین کشورهای فوق نتیجه‌ای که حاصل می‌شود این است که در تمام

آنها اســـتفاده هر یک از شرکا برای منافع فردی خود و بهره‌برداری شخصی از اختراع «مجاز» اســـت. در غالب این کشورها به جز امریکا، دادن مجوز بهره‌برداری منوط به رضایت شریک یا شرکای دیگر شده یا همانند فرانسه برای هر یک از شرکا حق اولویت برای خرید ســـهم دیگری ایجاد می‌شود. اقامه دعوای نقض از کشوری به کشور دیگر متفاوت اســـت و در مواردی بســـته به نظام حقوقی آن کشور (رومی-ژرمنی یا کامن لا) با مراجعه به ســـایر قوانین موضوعه آن کشور، از جمله قانون مدنی یا رویه قضایی دادگاه‌ها مشخص شده است.

بخش دوم: حقوق ایران

در حقوق ایران از مواد ذکر شده در قانون ثبت اختراعات به خصوص ماده ۳۴ آیین نامـــه و فحوای مـــواد ۶۰ و بند الف ماده ۱۵ آن چنین بر مـــی آید که بهره‌برداری از اختراع مشـــترک به تنهایی توسط هر یک از شرکا مستلزم رضایت شریک یا شرکای دیگر نمی‌باشد و هر یک به طور مساوی از حقوق اعطا شده برخوردار هستند. بنابراین، هر یک از مخترعان می‌توانند ســـاخت، صادرات و واردات، عرضه برای فروش، فروش، ذخیره به قصد فروش را انجام دهند، بدون اینکه رضایت شریک دیگر لازم باشد؛ مگر اینکه خلافِ این میان شرکا توافق شده باشد.

درمورد اختراع مشترک در بند (ب) ماده ۵ قانون ایران مقرر شده است: «اگر افرادی به صورت مشترک اختراعی کرده باشند حقوق ناشی از اختراع، مشترکًا به آنها تعلق می‌گیرد.» همچنین ماده ۳۴ آیین نامه اجرایی این قانون، حقوق ناشی از اختراع را در صورت عدم تعیین ســـهم هر یک از شرکای اختراع، مساوی می‌داند. ولی قانون، نحوه اجرای حقوق مشترک را مسکوت گذاشته است. برای حل مسائلی که قانون خاص به طور روشن تعیین تکلیف نکرده، طبق اصل ۱۶۷ قانون اساسی باید به قوانین و مقررات مدون عمومی‌کشـــور یعنی قانون مدنی، منابع و اصول کلی حقوق ایران مراجعه کرد. با توجه به عدم تصریح در قانون درمورد اجازه بهره‌برداری یا انتقال به دیگری، دو راه حل حقوقی قابل ارائه است:

راه حل اول: با توجه به ســـکوت قانون اختراعات و عدم ممنوعیت انتقال ســـهم و

اعطای مجوز، اصل را بر اباحه و جواز قرار دهیم و چنین استدلال کنیم که قانونگذار اعطای مجوز بهره‌برداری به ثالث توسط هر یک از شرکای اختراع را مجاز دانسته و کسب رضایت و اجازه از شریک را امری غیرلازم تلقی کرده است. اعطای حقوق مساوی به شرکا در قانون ثبت اختراعات (بند «ب» ماده ۵ قانون ثبت اختراعات و ماده ۳۴ آیین نامه) به معنای برخورداری هر یک از آنها از حقوق به طور مستقل است. منع هر عملی نیازمند تصریح قانون است و چون تصریح نشده، اصل بر جواز است و با این استدلال، شریک اختراع نمی‌تواند به جهت عدم رضایت وی در اعطای مجوز بهره‌برداری توسط شریک دیگر، طرح دعوا کند. در ادامه بسط این نظر مجوز بهره‌برداری باید به طور غیرانحصاری باشد تا با حقوق شریک در تعارض قرار نگیرد، در غیر این صورت شریک دیگر اختیار قانونی برای ابطال مجوز را داشته باشد.

راه حل دوم: با توجه به سکوت قانون اختراعات، به مقررات قانون مدنی در خصوص اموال مشترک رجوع کنیم. در مقررات حاکم بر شرکت در قانون مدنی مقرر در فصل هشتم این قانون، شرکت عبارت است از اجتماع حقوق مالکین متعدد در شیء واحد به نحو اشاعه (ماده ۵۷۱). ماده ۵۸۳ قانون مدنی بیان می‌کند: «هر یک از شرکا می‌تواند بدون رضایت شرکای دیگر سهم خود را جزئاً یا کلاً به شخص ثالثی منتقل کند.» اگر اختراع به عنوان مال مشترک درنظر گرفته شود، با استفاده از اصل وحدت ملاک می‌توان گفت که انتقال (فروش) اختراع مشترک نسبت به سهم، مستلزم رضایت شریک دیگر نیست.

اما درمورد اعطای مجوز به ثالث بدون رضایت شریک اختراع می‌توان به ماده ۵۸۱ قانون مدنی رجوع کرد که مقرر کرده: «تصرفات هر یک از شرکا در صورتی که بدون اذن یا خارج از حدود اذن باشد فضولی بوده و تابع مقررات فضولی خواهد بود.» مفاد این ماده ناظر به تصرفات حقوقی در مال مشترک از قبیل اجاره دادن است که می‌توان آن را با اعطای مجوز در اختراع یکسان دانست. با توجه به اینکه دادن مجوز اختراع به ثالث، تصرفی است که مستلزم این است که شخص ثالث اختراع را به طور کامل و نه فقط نسبت به سهم مورد استفاده قراردهد، سهم شریک دیگر در اختراع نیز خودبخود مورد استفاده قرار می‌گیرد و با ورود ثالث به جمع تولیدکنندگان آن اختراع، رقیب

دیگری در بازار ایجاد می‌شود که می‌تواند حقوق شریک دیگر را تضعیف کند. بنابراین، نظر نگارنده این است که دادن مجوز بهره‌برداری به ثالث، مستلزم اجازه شریک است. در غیر این صورت، قـــرارداد بهره‌برداری «فضولی» بوده و وی می‌تواند آن را باطل یا تنفیذ کند.

برخی ممکن اســـت این پرســـش را مطرح نمایند که لزوم کســـب اجازه و رضایت شـــریک ممکن است سوء استفاده آن شریک را از حق خود به دنبال داشته باشد، به نحوی که امتناع از دادن اجازه و رضایت، منتهی به ضرر شریک دیگر شود و تا زمان انقضـــای اعتبار اختراع نتوانـــد از آن بهره‌برداری کند یا بدین منظور به دیگری مجوز دهد. راه‌حلی که به نظر می‌رسد، این است که در موارد استثناء درصورتی که شریک از دادن اجازه به دلایل غیر معقول امتناع کرد، بتوان با توجه به اصل چهلم قانون اساسی که می‌گوید: «هیچ کس نمی‌تواند اِعمال حق خود را وســـیله اضرار به غیر یا تجاوز به منافع عمومی قرار دهد»، شریک بتواند از دادگاه، الزام شریک به دادن اجازه با پرداخت مبلغی متناسب با سهم وی را بخواهد.

نتیجه‌گیری

نظر به دلایل زیر، به نظر می‌رســـد قانون ثبت اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم ایران و آیین نامه آن باید به منظور رفع ابهامات و پرسش‌های مطروحه اصلاح شده و موادی درباره حقوق ناشی از اختراع مشترک یه آن اضافه شود؛ دلیل اول اینکه نظام حقوقی ایران به قانون موضوعه متکی است و نسبت به سایر منابع حقوق دارای اهمیت اساسی است و استدلال ها و استنادها بر اساس قوانین و مقررات صورت می‌گیرد. دلیل دوم اینکه حقوق مالکیت فکری در ایران، حقوق جدیدی اســـت که بومی‌سازی نشده و هنوز پرسش‌های بســـیاری را در عمل بی پاسخ گذاشته و درآینده نیز پرسش‌های دیگری را مطرح می‌ســـازد و خلاء قانون در این زمینه می‌تواند بلاتکلیفی اشخاص و مرجع ثبت اختراع و حقوقدان‌ها را در پی داشته باشد و چه بسا اِعمال نظر شخصی و سلیقه را جایگزینِ قانون نماید که این نیز از یک سو پراکندگی آرا و سردرگمی را در پی دارد و از سوی دیگر موجب تضییع حقوق افراد و عدم اجرای عدالت می‌شود. دلیل

سوم اینکه با لحاظ آزمایشـــی بودن قانون ثبت اختراعات، طرح‌های صنعتی و علائم تجاری و تمدید آن، هدف از آزمایشی قرار دادنِ هر قانونی، مشخص شدن نقاط ضعف و قوت قانون در اجرای آن در نهادهای مجری قانون و دادگاه‌ها می‌باشد.

از این رو، مناســـب است قانونگذار و پژوهشگران این حوزه با بررسی دقیق‌تر به این موضوع مهم و مطالعه خلاهای قانونی و ملاحظه قوانین سایر کشورها که فقط قسمتی از آن در مقاله حاضر مورد تحقیق قرار گرفت، نسبت به تعیین تکلیف حقوق ناشی از اختراع مشترک و نحوه اجرای آن اقدام کنند.

فهرست منابع:

الف) فارسی

۱- قانون اساسی جمهور اسلامی ایران
۲- قانون ثبت اختراعات، طرح های صنعتی و علائم تجاری(مصوب ۱۳۸۶) و آیین نامه اجرایی آن
۳- قانون مدنی ایران

B: English

1- Civil Code of Japan, 1896.

2- Case study: Georgina Forget v. Specialty Tools of Canada Inc. (1993), 48 C.P.R. (3d.) 323 (D.S.C.S. per Rowan J.)

3- Case Study: German Supreme Court (Bondesgeritchshof{BGH} 22 March 2005{ X ZR 152/03}, BGHZ 162, 342 (=GRUR 2005, 663) Gummielastische Masse II.

4- Federal Circuit. (June 6, 2014). Available on Website: http://us.practicallaw.com/0-570-6710

5- Federal Circuit. 1998. (135 F.3d 1456) Available on Website: https://law.resource.org

6- German Civil Code, 1896.

7- Intellectual Property Code of France, 1992.

8-Joint Ownership of Patents, Copyrights and Trade secrets In the United States, John M.Neclerio and Urmika Devi, 2011.

9- Patent Act of Japan, 1959.

10- Patent Law of Germany, 1936

11- UK Patent Act, 1977.

12- United States Code, Title 35: Patents.